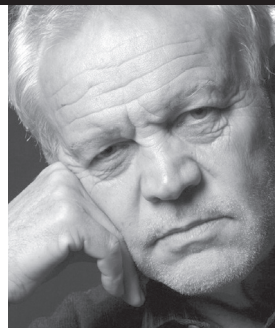

Kristijan Muck

Najdenci

I

Rjavi, zlati in zeleni sloji
na osmih stenah, ki jih veže streha,
ovijajo star baptisterij, soji
raket in žarometov, salve smeha

jih trgajo, pod njimi belo, golo
telo kamnito se razkriva, čisto
kot bi rodilo se, prelito s smolo
besed, snovjo, krvjo iz žlahtnih listov.

Žari od bliskov krstni kamen, sope
utrujeno telo, pod krili škrta,
– raztrgana vihrajo v vetru – , snope

svetlobe premetava v gromu, sprta
s temo in sama s sabo, stoka, hrope
v odmevih mavrica, noč vanjo vrta.

II

Kalejdoskopska zgradba, hrum in kriki,
rojevanje brez matere in otroka,
možje molče stojijo, v stresnih stikih
iskalci bodri in očetje vzroka,

da točka je resnična samo ena,
neizprosni red v neizpodbitni smeri,
v zlatem gnoju ničla razdvojena,
naboj možganov, razdeljen na štiri.

Nekdo od njih se išče v misli izvirni,
vprašanje najde, kako bi zavrteli
kvadrat, koren v prsti neizmerni,

ji iztrgali boga, otroka v stelji
si darovali, najdenca, da verni
posnetek ničla bil bi, križ zgoreli.

III

Bel kamen sije, gola kost kolena,
par sklenjen, prah molitve, barvna enost,
izpolnjen nič, ki čaka, klica klana,
na božji klic, človeško zanesenost.

Pojavi točka se, a ni v nji časa,
le z drugo, ko ta izgine, nji enako,
deli se prostor, vzgib vesolja, masa
utripa v nasprotjih, plazma znakov.

Rumena raza v zemlji, okostnjaki
korakajo v nebo osvobojeni
skoz klopotanje v glasbo sfer, enaki

kot jajce jajcu, trebuh v premeni
vesolje nosi, raste, v ženi vsaki
so zvezde, galaksije, božji zveni.

IV

Kako, kdaj, kje naj kdo rešuje konec,
ki vselej znova vrača se k začetku,
možje očesa, žene krhki zvonec,
oboji hlip so in večni zven v zapredku.

Začetek smrtni v prsti zemlje čaka
na ogromno težo rojstev, ki naj trebuh
vesolja odpre, spočne že onkraj znaka
ime za drugost, ki ni lastna nebu.

Nek drugi krščen z mislijo kristalno,
a hkrati v srcu okopan z bistro vero,
norost prestopi, butne ob steno obalno,

s kolenom golim loči božjo mero,
razkrije kamen bel pod vodo kalno,
v svoji krvi išče pot k izviru.

V

Ni reke, ki bi tekla od ustja k sebi,
nosečnost zemlje, sestre v družini
svetov nešteti, svoje žile osebi
prepleta v vrtečih se spominih.

Obrazi iz minulih let žarijo,
utripajo koščeno kot skulptura
oživljena, skupina z domišljijo,
v času izgubljena nora ura.

Izvir drhti okamenel v nebu,
buči od hrepenenja po izlivu
v morja utripajoči sinji trebuh,

kjer se spočenjata v izrivu
vsega, kar nič je, noči, dnevu,
ljubezen, mir v večnosti zalivu.

VI

Pretekel božje klance sem, ves poten
dospel na vrh, na njem kraljuje zima,
navzdol se kotali poletje, moten
pogled zazrt je vase, zrkla nima.

V daljno morje čofne krona vida,
srebrni popek se v modrini utaplja,
globine, ki jih ni, v sebi zida,
kar vem o sebi, v sebi se raztaplja.

Nekoč, nekje nek slepec čuti morje,
ki ni ga v svetu tem. In biti hiša
njegovega mrmranja, niti obzorje

besed ne more biti, dokler ne poviša
se hrum orkana onkraj zvezd, izorje
nešteti večnosti, v njih je niša.

VII

Stebrovje, v njem tribuna in debata,
peklenšček niza same argumente,
na nek način ga ustavim, ni prevrata,
a on utihne, z njim – festina lente.

Bilo je v sanjah, človek že umrli,
v peklenski vlogi bega misli moje.
Zdaj tu je soba, v nji so se odprli
ostanki mladih čustev, zla in bojev.

Srebrn angel se pojavi, davnih
dogodkov je spomin ta čudna žena,
pristaja gola, ob meni bo dejavnik.

Zbudim zares se, zdaj je ob meni ena,
ki poseblja cvet vseh ciljev davnih.
Še živ sem, hvala, bitka ni zgubljena.